

Arrest

nr. 188 012 van 6 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gelet op arrest nr. 183 727 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 maart 2017 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en mevrouw H. C. treden op 6 augustus 2015 in het huwelijk in Turkije. Verzoeker dient op 18 maart 2016 een visumaanvraag lang verblijf (type D) in bij de Belgische ambassade te Ankara.

1.2. Op 20 mei 2016 wordt het nemen van een beslissing inzake de visumaanvraag uitgesteld voor verder onderzoek door het parket.

1.3. Op 29 augustus 2016 verleent het parket van de Procureur des Konings een negatief advies. In zijn advies stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager: *“Er zijn derhalve ernstige aanwijzingen dat het om een schijnhuwelijk gaat”*. Op 13 september 2016 wordt de afgifte van het (bestreden) visum type D geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 18/03/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van B.U. (...), geboren op 30/11/1984, van Turkse nationaliteit, om in België, H. C. (...), geboren op 19/12/1977, van Belgische nationaliteit, te vervoeegen;

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 06/08/2016 in Turkije werd afgesloten.

Overwegende dat artikel TI van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenote in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Mevrouw is 7 jaar ouder dan mijnheer., gezien de in Turkije heersende tradities en gebruiken kunnen we eerder uitzonderlijk noemen dat een man huwt met een oudere gescheiden vrouw met kinderen.

Het is voor mevrouw haar 2 de huwelijk. Haar eerste huwelijk was met mijnheer M. M. (...) (...) van 18/05/1999 tot 02/07/2010. Uit dit huwelijk werden er 2 kinderen geboren.

Betrokkenen hebben elkaar leren kennen op vakantie in Istanbul in 2014.

Betrokkenen logeerden in hetzelfde hotel.

In april 2015 is mevrouw teruggekeerd naar Istanbul om af te spreken met mijnheer. Daar hebben betrokkenen de beslissing genomen om te huwen.

Betrokkene hielden dagelijks contact met elkaar via What's App.

Op de Belgische diplomatieke post werd er een interview van mijnheer afgenomen op 30/03/2016.

Hieruit blijken volgende elementen:

o Mijnheer is Koerd, mevrouw niet.

o Mijnheer heeft nog nooit zijn schoonouders ontmoet.

o Er is heeft geen verloving geweest, betrokkenen zijn onmiddellijk getrouwd.

o Er werd geen huwelijksfeest gehouden en er werden geen trouwringen uitgewisseld. Vreemd want mijnheer is nog nooit getrouwd geweest.

o Mijnheer heeft werk in zijn thuisland en een eigen huis.

Op de dienst schijnhuwelijken Gent werd er 24/03/2016 een interview afgenomen van mevrouw. Hieruit blijkt het volgende:

o Het is opvallend dat betrokkenen de typische Turkse huwelijkstradities niet gevolgd hebben.

Op basis van bovenvermelde elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 29/06/2016 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Gent in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België;

In zijn advies van 29/08/2016 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

"In aansluiting op uw schrijven dd 29/06/2016 kan mijn ambt u melden een negatief advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van het huwelijk gesloten te Turkije op 06/08/2015 van H. S. (...) en B. U. (...).

Overwegende dat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van partijen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde voor B. U. (...).

De omstandigheden zijn de volgende:

1. Verblijfsrechtelijke situatie:
 - * B. U. (...) heeft de Turkse nationaliteit.
 - * H. S. (...) heeft de Belgische nationaliteit
 - * B. U. (...) deed op 18/03/2016 een verzoek tot gezinshereniging op basis van dit huwelijk.
2. Bijzonderheden:
 - * Mevrouw H. (...) is 7 jaar ouder dan meneer én gescheiden met kinderen. Het is gezien de Turkse heersende tradities en gebruiken eerder uitzonderlijk dat een man huwt met een oudere gescheiden vrouw met kinderen.
 - * Het is voor mevrouw H. (...) haar tweede huwelijk.
 - * Betrokkenen leerden elkaar kennen op vakantie in Istanbul in 2014. Ze logeerden in hetzelfde hotel. In april 2015 is mevrouw teruggekeerd naar Istanbul om af te spreken met meneer. Daar hebben betrokkenen de beslissing genomen om te huwen.
 - * Betrokkenen hielden dagelijks contact via Whatsapp.
3. Verhoren partijen:
 - * Op 30/03/2016 wordt meneer B. (...) verhoord op de Belgische diplomatieke post te Turkije.

Volgende elementen vallen op:

- o Meneer is Koerd, mevrouw niet.
- o Meneer heeft nog nooit zijn schoonouders ontmoet,
- o Er is geen verloving geweest, betrokkenen zijn onmiddellijk getrouwd,
- o Er werd geen huwelijksfeest gehouden en er werden geen trouwringen uitgewisseld.

Dit is vreemd aangezien meneer nog nooit getrouwd geweest is.

- o Meneer heeft werk in zijn thuisland en een eigen huis.
- * Op 18/07/2016 wordt mevrouw H. (...) verhoord door de politie te Gent. Volgende elementen vallen op:
 - o H. (...) schrijft dat haar man geboren is in Sanli Urfa, terwijl hij volgens officiële documenten zou geboren zijn in Surug.
 - o R. (...) is 7 jaar jonger dan H. (...).
 - o Betrokkenen leerden elkaar kennen op vakantie in december 2014. H. (...) werd door E. (...) aangesproken in de hotellobby.
 - o In juli 2015 ging H. (...) terug naar Turkije en ze wist bij haar vertrek dat zij er met B. (...) zou trouwen. H. (...) werd door B. (...) aan zijn familie voorgesteld en B. (...) nam telefonisch contact op met de vader van H. (...) om zijn toestemming te vragen voor het huwelijk.
 - o H. (...) en B. (...) hebben een paar dagen voor het officieel huwelijk hun huwelijk laten inzegenen door een imam.
 - o Het huwelijk is afgesloten op 06/08/2016. Ze zijn getrouwd in gewone kledij, er werden geen trouwringen uitgewisseld, er werd geen trouwfeest gegeven en na de plechtigheid zijn ze iets gaan eten bij de zus van B. (...) thuis,
 - o H. (...) bewijst dat ze een aantal keren naar Turkije is afgereisd, maar wanneer we dit analyseren blijkt ze telkens maar slechts voor korte periode naar Turkije te zijn geweest (langste reis was van 28/07/2015 tot 20/08/2015). In totaal legt H. (...) bewijs voor van 4 bezoeken sinds 16/12/2014, met name 18/12/2014 tot 19/12/2014; 03/04/2015 tot 10/04/2015; 28/07/2015 (geen datum terugvlucht vermeld, maar volgens H. (...) zelf tot 20/08/2016 en een geplande reis van 02/08/2016 tot 15/08/2016. Al bij al hebben partijen elkaar dus

nog maar zeer beperkt in het echte leven ontmoet. Op het ogenblik van haar verhoor was mevrouw, sedert het huwelijk, niet meer op bezoek geweest bij haar echtgenoot.

Er zijn derhalve ernstige aanwijzingen dat het om een schijnhuwelijk gaat. Mijn ambt adviseert dan ook negatief voor wat betreft het verzoek tot gezinshereniging."

Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

• Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

1.4. Op 15 februari 2017 ontvangt de Raad een brief van de verzoekende partij waarbij een beschikking van 2 februari 2017 is gevoegd van de Rechtbank van Eerste Aanleg, Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dat voor recht zegt: "erkent in België: de huwelijksakte opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand te karaköprü (Turkije) op 6 augustus 2015 met betrekking tot het huwelijk van verzoekers".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging – manifeste beoordelingsfout. Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41414, RvS 14 februari 20006, nt. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De bestreden beslissing is gesteund op volgende motivatie, nl. verzoeker toegang tot het Belgisch grondgebied wordt geweigerd enkel en alleen omdat er sprake zou zijn van een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Verzoeker betwist deze argumentatie en stelt dat hij wel degelijk een duurzaam levensgemeenschap met zijn echtgenote Mevrouw H. S. (...) in België wil opbouwen. Ten bewijze hiervan verwijst verzoeker naar de intense contacten tussen de echtgenoten via sociale media, de verschillende afreizen van zijn echtgenote naar Turkije in de laatste 12 maanden, de foto's van het samenleven in Turkije van partijen, enz. (zie stukken 5 en 11 – verzoeker). De verwerende partij laat in de bestreden beslissing uitschijnen dat de partijen de "Turkse huwelijkstradities" niet zouden hebben nageleefd en bestempelt dit huwelijk als zijnde een schijnhuwelijk. Niets is minder waar. Zo hebben de partijen wel degelijk hun huwelijk laten zegenen door een Imam zodat er een religieus huwelijk heeft plaatsgevonden.. Het is wel zo dat mevrouw niet heeft aangedrongen op een huwelijksfeest gezien dit voor haar het tweede huwelijk is en zij al twee kinderen

uit een vorig huwelijk heeft. Verzoeker heeft deze beslissing van zijn echtgenote om geen huwelijksplechtigheid te organiseren aanvaard. Volgens de Turkse tradities is het helemaal niet uitzonderlijk dat een man van een leeftijd van 33 jaar en een zelfstandig leventje leidt zonder inmenging van de ouders huwt zonder een al te uitgebreide huwelijksfeest te organiseren. Integendeel, het is zelfs de norm dat in zulke gelegenheden geen huwelijksfeest wordt georganiseerd. Des te meer deze man verliefd werd op een gescheiden vrouw. Onterecht verwijst verweerder naar de leeftijd van de vrouw die 7 jaar ouder is dan verzoeker om dit als argument te gebruiken voor de weigering van de visumaanvraag in het kader van de gezinshereniging. Ook huwen met een oudere dame is een eeuwenoude Turkse traditie dat vandaag de dag nog steeds wordt toegepast en is helemaal niet uitzonderlijk. Dat de beide partijen de oprechte intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap in het Rijk te stichten. Dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote H. S. (...) volgens de Turkse gebruiken werd afgesloten. Dat de beide echtgenoten geruime tijd een hechte band hebben. Dat verzoeker eveneens contact heeft met de 2 minderjarige kinderen uit een vorig huwelijk van zijn echtgenote. Dat de intentie van verzoeker en zijn echtgenote erop gericht is om een gezinscel in België te stichten. Dat de echtgenote van verzoeker in het verleden tegenslag heeft gehad bij haar eerste huwelijk met de heer M. m. (...) en dat dit niet tegen haar mag worden gebruikt. Dat huidig huwelijk het 1ste huwelijk van verzoeker en het tweede huwelijk voor zijn echtgenote is, dient geen beoordelingscriterium voor de verwerende partij te zijn om het huwelijk niet te erkennen en de nodige rechtsgevolgen in het Rijk te verlenen. Dat verzoeker en zijn echtgenote H. S. (...) van goed gedrag en zeden zijn en nooit in aanraking is gekomen met het gerecht. Dat een leeftijdsverschil van zeven jaar tussen de echtgenoten niet onoverkomelijk is en dat zelfs binnen de Belgische samenleving huwelijk tussen echtgenoten met een groot leeftijdsverschil wordt afgesloten. Dat de huidige samenwoning van partijen – ondanks de verblijfsrechtelijke problemen – ten overvloede aantonen dat verzoeker een gezin willen stichten in het Rijk. De rechten van verdediging van verzoeker zijn dermate geschaad indien de vermelding en overschrijving van het huwelijk afgesloten te Turkije op 06/08/2016 in België niet zal worden aanvaard en geen recht op een visum tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40 ter Vreemdelingenwet zal verlenen. Dat de aanvaarding van voormelde Turkse authentieke akte geenszins in strijd is met de regels van de openbare orde (art. 21 WIPR). Verzoekers leggen Ued een kopij van dit huwelijksakte met apostille voor, alsook een gelegaliseerde vertaling ervan (zie stuk 7 – verzoeker). In de gegeven omstandigheden is het duidelijk dat het bewijs niet geleverd wordt dat verzoeker en zijn echtgenote H. S. (...) de instelling van het huwelijk misbruikt hebben en louter en alleen aangewend hebben om tegemoet te komen aan de verblijfsproblematiek van verzoeker. De weigeringsbeslissing is kennelijk onredelijk genomen. Verzoeker weerlegt deze argumentatie als volgt: De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). De bestreden beslissing steunt op het negatief advies van het Procureur des Konings te Gent gezien er mogelijke aanwijzingen uit het adm. onderzoek zijn gebleken waaruit blijkt dat één van de partijen niet de oprechte intenties heeft om een duurzame levensgemeenschap in het Rijk te organiseren, derwijze dat verzoeker niet voldoet aan de door artikel 40 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor gezinshereniging. Artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt: (...). Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden geoordeeld – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is verwerende partij de

overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijfsvergunning. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verzoeker meent dat het besluit van de verwerende partij om geen geloof te hechten aan de buitenlandse huwelijksakte niet steunt op enig bewijs omtrent de intenties van de beide partijen bij het aangaan van voormeld huwelijk. De bestreden beslissing motiveert NIET waarom de verwerende partij van oordeel is dat deze akte gericht is op een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde en derhalve buiten toepassing wordt gelaten. Verzoeker toont aan dat de bestreden beslissing op ondeugdelijke motieven steunt. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is gezien er geen rekening wordt gehouden met de hechte contacten tussen de partijen. De motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurdershandelingen is derhalve geschonden. De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoeker kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij behandelt het eerste en tweede middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 18 maart 2016 een visumaanvraag lang verblijf (type D) indiende bij de Belgische ambassade te Ankara op grond van een huwelijk dat werd afgesloten in Turkije met mevr. H. C. (...). Met betrekking tot het afgesloten huwelijk werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld: (...). Uit het administratief dossier blijkt dat er een advies werd gevraagd aan het Parket van de Procureur des Konings, dat d.d. 29 augustus 2016 een negatief advies verleende inzake de erkenning van het huwelijk voltrokken tussen verzoeker en mevr. H. (...). In dit advies wees het Parket erop dat de het afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Verzoeker betwist niet dat het bestuur bevoegd is om het huwelijk, waarop verzoeker zich beroept om een verblijf aan te vragen, te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (zie RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497). Artikel 18 WIPR voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetsontduiking uitmaakt. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd in navolging van een negatief advies van het Parket dat afdoende werd onderbouwd. Het feit dat verzoeker het niet eens is met dit advies en de vaststellingen van het Parket tracht te weerleggen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verder geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. Het staat verzoeker vrij om tegen de beslissing tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte een beroep in te stellen bij de familierechtbank daar de Raad hieromtrent geen rechtsmacht heeft. Het bestuur diende de overige voorwaarden niet verder na te gaan.”

2.3. Bij schrijven van 15 februari 2017 bezorgt verzoeker aan de Raad een kopie van de beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 2 februari 2017 tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van verzoeker. Deze beschikking wordt aan een tegensprekelijk debat onderworpen.

Aldus ligt het bewijs voor van de erkenning van het huwelijk tussen de verzoeker en zijn Turkse partner. Derhalve is de feitelijke grondslag waarop de bestreden beslissing steunt, met name dat het huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager, volledig foutief en is de Raad gehouden het gezag van gewijsde van de beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 2 februari 2017 tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte te volgen.

Bijgevolg werden de feiten van de zaak niet correct beoordeeld en vindt het motief van de bestreden beslissing geen steun meer in het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht, waarvan de schending werd aangevoerd nu verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseerde, is geschonden. Dit volstaat om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

De kosten van het beroep komen ten laste van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC